

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Column Jan van Ginkel

Wolf in midden Drenthe, een buurpraatje (2)

Vooraf

Het is herfst. Paddenstoelen schieten de (bos)grond uit. De processies van rupsen, Dafjes, solexen, zündapps, oldtimers en soms ook fietsers zijn drastisch afgenomen. De colonnes landbouwvoertuigen zijn over hun hoogtepunt heen; de wagens van DEZEURE en de grommende trekkers van New Holland gaan een rustiger tijd tegemoet. Laatst stond ik verbaasd te kijken naar een grote touringcar van de firma 'Lauwers'. De chauffeur deed enkele pogingen om, komend vanaf Zuidveld, de brug van het Oranjekanaal op te draaien. Na enkele manoeuvres gaf hij de moed op en reed maar door richting Wezuperbrug. Op de achterruit las ik de reclame voor busreizen naar Londen. Vanwege Covid-19 werd dat Orvelte, zo dacht ik, maar dat bleek moeilijker dan gedacht. Ik beschouw het tafereel als een metafoor, doe er mee wat u wilt. Nu vervolg ik met mijn buurpraatje.

{ Zie voor Deel 1 column september }

Maar de Middendrentse wolf maakte op mij een mismoedige indruk. Ik weet dat hij zich waarschijnlijk heeft vergrepen aan enkele schapen en bracht dat naar voren. Maar het dier zei zijn bek en buik vol te hebben van die smerige wol. Zelfs de moeflons op De Hoge Veluwe konden hem daarom niet bekoren, al denkt de heer Van Voor tot Achteren (oude adel, deskundige bij geboorte en voorstander van het hekwerk om dit park) daar anders over. De wolf jaagt bij voorkeur op ree, haas en vos. "Spijtig genoeg", zo gaf de wolf aan, "eet ik het liefst herten en zwijnen, maar die zijn in deze streek uiterst zeldzaam". Ik heb hem het nul-beleid van de provincie uitgelegd: alle herten en zwijnen die de provincie betreden worden z.s.m. afgeschoten.* Toen toonde de wolf begrip voor de boeren die schade zouden ondervinden van deze dieren. "Maar", zo vervolgde hij, "met mijn komst is dat probleem toch grotendeels en goedkoop opgelost?" "Tja", antwoordde ik, "daar zijn de deskundigen het nog niet over eens. En voor zoiets is doorgedrongen in het beleid zijn we jaren verder."

HEERLIJK WONEN
IN EEN
NATUURLIJKE
OMGEVING

Orvettejournaal

“Nu nog eens iets”, dacht de wolf hardop. “Ik ben hierheen gekomen omdat ik hoorde dat uit de jaarlijkse tellingen van reeën door de jagers verrassend hoge aantallen komen. Maar als uiterst deskundig jager moet ik hierover wel mijn twijfels uiten!” En weer hield ik mijn nauwelijks te verkopen praatje over tegenstrijdige belangen in het natuurbeheer. Toen ik het syndroom van Roodkapje aankaarte, trok mijn gesprekspartner een brede grijns. “Geen zorg hoor”, reageerde hij gevat, “ik kom hier alleen maar grootmoeders tegen. Een ware grijze golf met bloemetjesbloezen en soms een paarse gloed in het kapsel.

De dames zitten op de fiets en worden vergezeld van hun mannen wier knokige knieën uit halflange broeken steken. Brrrr, ik moet wel uitgehongerd zijn wil ik mij daaraan wagen. Trouwens, ik heb grote moeite met het inschatten van de snelheid van al die fietsers, blijkbaar zijn ze tegenwoordig gemotoriseerd.”

Na een korte pauze nam hij weer het woord: “Je hebt mensenmensen en tegenwoordig dus ook wolvenmensen, onder wie veel betweters. Ik ben een mensenwolf, al kom jullie soort liever niet tegen, maar zal je geen onoverkomelijk leed bezorgen.” Als laatste gaf de wolf mij een boodschap mee: “Geef door dat ik eet wat ik nodig heb en weet je zo lang ik hier ben, is het voor mij de moeite waard. De rest is voor mij een sprookje. En weet je, ik verhuis naar de Veluwe. Ik heb een afspraakje met een mooie wolvin en ga met haar een roedel stichten. Geloof me, we blijven daar van ons noodrantsoen – de schapen- af.

Toen ik weer op mijn fiets stapte was buurman wolf op kousenvoeten verdwenen. Er schoot mij een wijze opmerking van mijn jongste dochter te binnen. Annelies zegt op grond van alle commotie die de wolf in Nederland teweegbrengt: “Ik hoop voor het dier dat hij zich hier niet vestigt.” In 2019 las ik in de krant dat er vijf jonge wolfjes op de Veluwe zijn geboren.

*Nagekomen bericht: We herinneren ons de recente soap van de rotte zwijnen in de Vorrelvenen. Voor het eerst zou er zich een groep (rotte) zich in Drenthe ophouden. Ontoelaatbaar vond de provincie die er zijn boa's op af stuurde. Tussen ½ september en ½ oktober zaten de Drenten in spanning of de rotte kon worden uitgeroeid.